

Hồi 22

Ngộ Nhận Độc Tửu

Triển Bạch kinh ngạc cũng phải, ai đời bốn thiếu nữ trước mặt một nam nhân không quen không biết lại có thể tự nhiên trút hết y phục trên người chỉ còn chừa lại độc chiếc quần cực ngắn mỏng như cánh chuồng chùng mà thôi.

Trong khi đó bốn tiểu tỳ vẫn coi, như không có việc gì xảy ra lẳng lặng chuẩn bị các dụng cụ để kỳ cọ một cách rất thuần thực, chững quay lại thấy Triển Bạch vẫn chưa cởi xong y phục bất giác ngẩn người. Nhưng chỉ một thoáng sau hình như hiểu ra, nhìn nhau che miệng cười.

Lòng xấu hổ khi phải lỏa lồ trước mặt dị phái là biểu hiện tự nhiên của bất cứ ai. Một nam nhân đứng trước bao nhiêu là nữ nhân đang mở to mắt nhìn mình cởi bỏ quần áo, ngoài kẻ bệnh tâm thần ra ai có được cái gan để làm việc đó, mặc cho là một giang hồ hào khách không sợ trời, không sợ đất đi nữa cũng vậy.

Triển Bạch đã từng một lần tự cởi bỏ quần áo của mình trước mặt nữ nhân giữa thanh thiên bạch nhật, nhưng lần đó chàng bị kích động bởi âm ma của Chương Sĩ Bằng. Còn lúc này thần trí chàng hoàn toàn tỉnh táo làm sao có đủ dũng khí để làm việc ấy ?

Bỗng bên ngoài có tiếng bước chân tiếp theo là giọng oanh thánh thót vọng vào:

- Tiệc đã bày xong, quý khách tắm rồi mời ra tiền sảnh nhập tiệc.

Một thiếu nữ trong phòng tắm không nhin được cười, vừa cười vừa đáp:

- Quý khách con chưa bắt đầu tắm.

Cả bốn đồng phái lên cười.

- Sao ? Bốn người hầu hạ kiểu gì vậy ?

Người ở bên ngoài đẩy cửa bước vào, thấy Triển Bạch vẫn mặc nguyên áo quần đứng tần ngần giữa phòng, vội tươi cười bước tới:

- Bốn đứa các người thực vô dụng ! Chưa cởi xong đồ cho quý khách đã tự cởi hết đồ mình trước rồi .

Triển Bạch nhìn thấy người vừa bước vào cũng là một thiếu nữ ăn vận theo kiểu tỳ nữ, tuổi có hơi lớn hơn bốn tỳ nữ kia một chút, dáng vẻ trông cũng chừng chạc quý phái hơn, hình như là nữ tỳ có chức phận cao hơn.

Nàng vừa cất lời trách bốn nữ tì vừa tiến đến bên Triển Bạch cởi nút áo chàng, khiến chàng thất kinh lùi lại.

Nhưng xem ra nữ tỳ này võ công cũng không kém, chân nàng theo sát Triển Bạch như bóng với hình. Thoắt cái đã lột được áo ngoài của Triển Bạch, miệng tươi cười nói:

- Quý khách lần đầu đến Kim phủ, không quen với cách phục thị của bọn tiểu tỳ, xin quý khách lượng thứ.

Triển Bạch thất kinh không ngờ một nữ tỳ trong Kim phủ đã có được thân thủ đường này. Lại nữa bị đối phương lột áo bối rối đến đỏ mặt tía ai, lắp bắp nói:

- Cô nương ! Các người ra ngoài đi, để ta tự làm ...

Ngay lúc đó thì nữ tỳ chợt phát hiện ra một quyển sách màu sắc sặc sỡ rơi từ ngực áo Triển Bạch xuống đất, vội cúi nhặt lên.

Triển Bạch thất kinh hồn vía, biết nơi đây là long đàm hổ huyệt. Thiên Phật Quyền lại là Thiên hạ đệ nhất kỳ thư, người giang hồ không ai là không ham muốn, nào để đối phương phát hiện ra ? Đơn chưởng bất thần đẩy ra, nữ tỳ kia bất bị, ái lên một tiếng rơi tõm xuống hồ tắm.

Triển Bạch lượm quyển sách lên nhét trở vào áo lót thì nữ tì cũng đã leo được lên bờ, người sũng nước. Bốn tỳ nữ nhìn thấy cảnh này đồng vỗ tay cười lớn.

- Bốn con a đầu này, các người cười cái gì ?

Bốn tỳ nữ nhìn thấy ánh mắt của nữ tỳ này đồng thất kinh không dám cười nữa.

Nữ tỳ bị ướm lại nghiêm nghị quát:

- Vị này là quý khách của công tử, Lan Ngọc Thang không đủ tôn kính, các người thay bằng Ôn Hương Thủy đi.

Bốn tiểu tử sắc diện lộ vẻ kinh hãi riu riu đi xả hết nước trong hồ rồi thay nước khác.

Triển Bạch không để ý đến sắc diện của các nữ tỳ chỉ thấy mình hơi nặng tay với người, hối lỗi nói:

- Quyển sách này thật không thể để người ngoài xem, tại hạ nhất thời lỗ mãng cô nương lượng thứ cho.

- Bọn tiểu tỳ phục thị không chu đáo bị đánh bị mắng mặc tình quý khách nào dám oán than.

Lời nói tuy tất cung tất kính nhưng âm điệu cực kỳ lạnh nhạt Triển Bạch thấy mình có lỗi trước nên vẫn thành khẩn tiếp:

- Tại hạ sống bần hàn không quen người khác phục thị, các vị ra ngoài đi, tại hạ tự tắm được rồi.

Tỳ nữ lớn tuổi sắc diện vẫn lạnh lùng, do dự một lát rồi gật đầu:

- Cung kính không bằng tuân mạng, chúng ta đi !

Nói xong ra hiệu cho mấy nữ tì mặc quần áo vào rồi đi ra.

Triển Bạch chờ năm người đi ra, cẩn thận khóa trái cửa rồi mới tắm gội tẩy trần, mặc trở lại bộ quần áo cũ xong ra khỏi phòng thấy bốn thanh y tiểu tỳ vẫn đứng chờ bên ngoài. Thấy chàng tắm xong chúng lập lúc dẫn chàng trở ra đại sảnh.

Chưa tới nơi Triển Bạch đã nghe tiếng cười nói ồn ào, hầu hết đều bàn luận về chàng.

- Tên tiểu tử này không biết xuất thân ở đâu mà cũng dữ. Hồn Giang Long Lương Minh không chịu nổi một chưởng của y.

Lại nghe một người khác:

- Thủ pháp hỗn tạp, không biết hấn luyện thể nào mà được như vậy.

Lại nghe một người cao giọng:

- Đừng dắt vàng lên mặt hấn như vậy ! Hấn có đỡ nổi một chưởng của Thiết Dực Phi Bằng Ba nhị gia đâu !

Triển Bạch bước vào đại sảnh, mấy chục đôi mắt đổ dồn về phía chàng, ai nấy không khỏi ngạc nhiên. Lúc này còn là một thiếu niên lang thang dơ bẩn, giờ đã biến thành một thiếu niên anh tuấn phong mạo chẳng kém Tử Đô, mặc dù trên người vẫn khoác chiếc áo rách.

Bị choáng ngợp trước nghi biểu tuấn tú của chàng, những lời bình phẩm về chàng đồng dứt hẳn, chỉ dùng đôi mắt nhìn chàng. Đặc biệt là đôi mắt biết nói của Kim Thái Phụng, thoáng hiện một nét ngỡ ngàng.

Tường Lân công tử lập tức đứng dậy kéo tay Triển Bạch ngồi vào ghế đồng thời giới thiệu chàng với mọi người.

Giữa đại sảnh bày một bàn dài hình vòng cung, ngồi đầy mấy chục giang hồ hào khách, người nào người nấy tinh mục lộ tinh quang chứng tỏ thân thủ phi phàm.

Triển Bạch vừa ôm quyền thủ lễ vừa nghe Tường Lân công tử nói:

- Vị này là Thiết Bối đà long Công Tôn Sở tiền bối.

Triển Bạch nhìn lại thì thấy một lão nhân lưng gù nhưng thần thái uy mãnh, thần quang như điện, biết đó là cao nhân tiền bối vội thi lễ:

- Thì ra là Công Tôn tiền bối. Nghe danh đã lâu.

Thiết Bối Đà Long cười lớn:

- Tiểu ca bất tất khách sáo !

Lại nghe Tường Lân công tử tiếp:

- Vị này là Thiết Dực Phi Bằng Ba Thiên Hách, có câu không đánh nhau sao thành bằng hữu, hi vọng về sau nhị vị sẽ thân nhau hơn.

Triển Bạch vẫn còn nhớ cái hận một chưởng ban chiều, lại thấy Ba Thiên Hách chỉ khẽ nhếch mép cười chàng lạnh nhạt đáp lễ. Tiếp đó lại nghe Tường Lân công tử giới thiệu những người khác, hầu hết là các nhân vật vang danh một cõi, nhưng chàng không còn tâm trí đâu để mà nhớ nữa, và cũng chỉ đáp lễ qua loa.

Xảy nghe có tiếng hừ lạnh:

- Đã không có chân tài thực học lại không biết lễ nghĩa giang hồ, dám ngang nhiên ngồi ở cao vị.

Triển Bạch thấy mặt nóng ran quay ngoắc lại thì thấy người vừa nói là một mỹ thiếu niên mình mặc áo gấm đen. Tuổi không quá hai mươi, mặt trắng môi son diện mạo bất phàm. Xem mới chừng đó tuổi đầu đã có thể sánh vai với các hảo thủ giang hồ, chắc là võ công không phải tầm thường.

Hắc y thiếu niên này vốn là ái đồ của Thanh Phù Thần Kim Cửu tên là Mãnh Như Bình, từ nhỏ đã được nuôi dưỡng trong Kim phủ, được Kim Cửu cưng chiều coi như Kim Thái Hoán. Tuy Mãnh Như Bình tuổi hầy còn nhỏ nhưng nhờ Kim Cửu dốc lòng đào tạo nên đã luyện được một thân công phu khá, đặc biệt công phu ám khí "Thanh phù Kim tiền tiêu" đã lãnh hội được ba phần, chỉ còn kém Kim Cửu ở hỏa hầu mà thôi. Bởi vậy giang hồ bằng hữu đặt cho biệt hiệu Ngọc Diện Tiểu Thanh Phù.

Mãnh Như Bình tuổi tác ngang trạc với huynh muội Kim thị, cùng lớn lên trong Kim phủ bởi vậy ba người tình như thủ túc. Nhưng tuổi ngày một lớn, sắc đẹp của Kim Thái Phụng lại như hoa xuân chớm nở. Mãnh Như Bình tuy chỉ là một cô nhi ký thân nơi Kim phủ nhưng phân vì tự thị võ công cao cường phần tự thị dung mạo chẳng kém Phan An Tống Ngọc nên trong lòng gã tự coi Giang Nam đệ nhất mỹ nhân là người của riêng gã.

Kim Thái Phụng thường ngày đối đãi với Mãnh Như Bình cũng rất tốt, hờ miêng là Bình ca, Bình ca. Nhưng Mãnh Như Bình vẫn chưa thỏa mãn bởi vì gã cũng nhận ra Kim Thái Phụng chỉ coi gã như huynh muội, mà không có được cái nhiệt tình của nam nữ đương thì. Hơn nữa Kim Thái Phụng lại giống đại ca tính thích giao du, suốt ngày tìm kết giao gần gũi với giang hồ khách, đặc biệt là đối với những người trẻ tuổi mới nổi trong giang hồ. Càng khiến Mãnh Như Bình không an tâm. Lúc chiều trên đường từ Tử Yên cơ hội phủ, Mãnh Như Bình đã sớm phát hiện ra sự quan tâm hơi khác thường của Kim Thái Phụng đối với gã thiếu niên coi không ra gì kia. Tuy đã nhiều lần đối mặt với tình huống này, mà đối tượng của những lần trước lại là tay hào kiệt phi thường, nhưng

sao lần này gã có một dự cảm không lành rằng gã thiếu niên lang bạt này sẽ cướp mất người trong mộng của gã.

Giờ lại thấy Tường Lân kéo đối phương vào ngồi ở chỗ danh dự lại nhiệt tình giới thiệu với các hào khách khiến Mạnh Như Bình càng thấy khó chịu. Bởi vậy gã mới không bỏ qua cơ hội gây sự với đối phương ngõ hầu nhổ cái gai trong mắt cho xong nợ.

Triển Bạch từ lúc bước vào Kim phủ phần vì mặt cảm thân phận nghèo hèn, phần là có định kiến Kim gia là kẻ thù bất cộng đới thiên nên đã cảm thấy không được tự nhiên lắm, giờ lại bị đối phương buông lời bới móc, lập tức đáp lời:

- Đến quý phủ vốn không phải là bản ý của tại hạ, nếu đã làm cho liệ vị khó chịu tại hạ xin cáo từ !

Dứt lời xô ghế định bỏ đi.

Tường Lân công tử ngồi ở kế cận kéo lại ôn tồn nói:

- Không lẽ Triển huynh cho rằng tại hạ không có lòng thành ? Tiệc đã dọn xong. Triển huynh có gấp gáp cũng phải cạn vài chung rượu để tiểu đệ làm tròn vai trò gia chủ đã.

Triển Bạch thấy Tường Lân công tử nhiệt thành như vậy biết đối phương thực lòng chiêu hiền đãi sĩ chứ không phải giả cách để mê hoặc lòng người, nhưng chàng vẫn lắc đầu:

- Thịnh tình của Kim huynh, tại hạ tâm lãnh, nhưng quả tình tại hạ đang có việc gấp bên mình, hôm khác sẽ đến quấy rầy quý phủ.

Tường Lân công tử chưa kịp nói gì thì Mạnh Như Bình đã đứng dậy lạnh lùng:

- Muốn đi thì cứ đi cần gì phải viện cớ này cớ nọ, Kim phủ này từ ngày sáng nghiệp đến giờ đâu sợ thiếu một quý khách như người.

Kim Thái Phụng đã không còn nhịn được nữa, chen lời:

- Sư huynh ! Người có biết mình đang nói cái gì không ? Đại ca đang lưu khách người lại muốn trục khách !

Tường Lân công tử liếc nhanh Mạnh Như Bình một cái, rồi quay sang Triển Bạch giọng chí thành:

- Sư đệ của tại hạ tính tình nóng nảy, xin Triển huynh lượng thứ cho tội lỗi mẫn ! Triển huynh nhất định phải uống với Tường Lân vài chén rượu rồi hãy đi, nếu không Triển huynh khinh dễ Tường Lân này rồi !

Thấy Triển Bạch còn chưa chịu xuôi Thiết Bối Đà Long cũng lên tiếng:

- Thanh niên trai tráng không nên cố chấp như vậy, không lẽ tiệc này là Hồng Môn Yến, rượu có độc mà người không dám uống ?

Câu nói này vô tình kích nộ Triển Bạch, chàng chỉ cười nhạt:

- Công Tôn tiền bối nói vậy Triển Bạch này phải uống ba chung mới được. Nhưng cũng xin nói trước uống cạn ba chung tại hạ phải đi ngay, chứ nếu không uống chư vị lại chê Triển Bạch này là phường tham sinh hủ tử.

Dứt lời bưng chén rượu lên:

- Triển Bạch, hậu sinh văn bối kính chư vị tiền bối một chung ?

Xong ngửa cổ uống cạn.

Kim Thái Phụng cười khanh khách nói:

- Ta cũng tính là tiền bối sao ?

Nói xong cũng uống cạn.

Triển Bạch nghe người nóng phừng phừng, kinh hãi nghĩ thầm:

“Chẳng lẽ trong rượu có độc thật ?”

Nhưng thấy không có khả năng đó. Tường Lâm công tử chưa biết thân phận chàng thì không có lý gì lại dồn chàng vào chỗ chết, hơn nữa đối phương là một trong võ lâm Tứ công tử không thể hạ độc chàng trước mặt bao nhiêu võ lâm đồng đạo như vậy được.

Triển Bạch lại nâng chén tiếp:

- Triển Bạch không biết ăn nói, chung này kính chư vị đồng bối.

Kim Thái Phụng lại cười:

- Có như vậy mới phải

Lần thu ba lại liếc nhìn Triển Bạch, miệng tươi cười trông rất tình tứ Mãnh Như Bình nhìn thấy cảnh này trong lòng càng ngứa ngáy không yên tay mấy lần thò vào túi Kim tiêu định nhân cơ hội này diệt trừ hậu họa.

Triển Bạch cạn chung thứ hai đã thấy nhiệt hỏa hừng hực, vốn yên tâm Tường Lâm công tử sẽ không ám toán mình, chàng cứ ngỡ mình bụng đói lại gặp phải rượu mạnh nên mới có cảm giác này.

Nhưng Kim Thái Phụng đã phát hiện ra điều bất thường, nàng là nữ nhi mà uống liền tiếp hai chung vẫn không hề hấn gì, bởi đây là trần niên Nữ Nhi Hồng, tửu tính không mạnh. Vậy sao Triển Bạch uống mới hai chung đã có dấu hiệu say.

Nhưng nàng chưa kịp nói gì thì Triển Bạch đã uống cạn chung thứ ba, xong thốt lên:

- Hảo tửu !

Toàn thân chàng tựa như một ngọn đuốc khổng lồ đang cháy rần rật, thân trí chàng không còn tỉnh táo nữa lại nghe trong bụng đau quặn lên, giờ thì không còn nghi

ngờ gì nữa, rượu có độc Tường Lâm công tử không kể gì đến danh vọng trong giang hồ dùng thủ đoạn hạ tam lưu để hại chàng. Chết không có gì đáng tiếc, nhưng phụ cừ không báo, Triển gia tuyệt hậu, còn mặt mũi nào đi gặp phụ mẫu ở dưới suối vàng.

Chàng phần hận nghiêng rằng:

- Rượu của Kim phủ quả là hảo tửu ! Cạn ba chung đã đủ chết người ...

Nói đến đây ngã nhào bất tỉnh.

- o O o -